

VZESTUP PERSEPOLE

J A M E S . S . A . C O R E Y

přeložila Jana Rečková

Expanze - kniha sedmá

TRIFID

V nakladatelství TRITON již vyšlo:

JAMES S. A. COREY
série Expanze

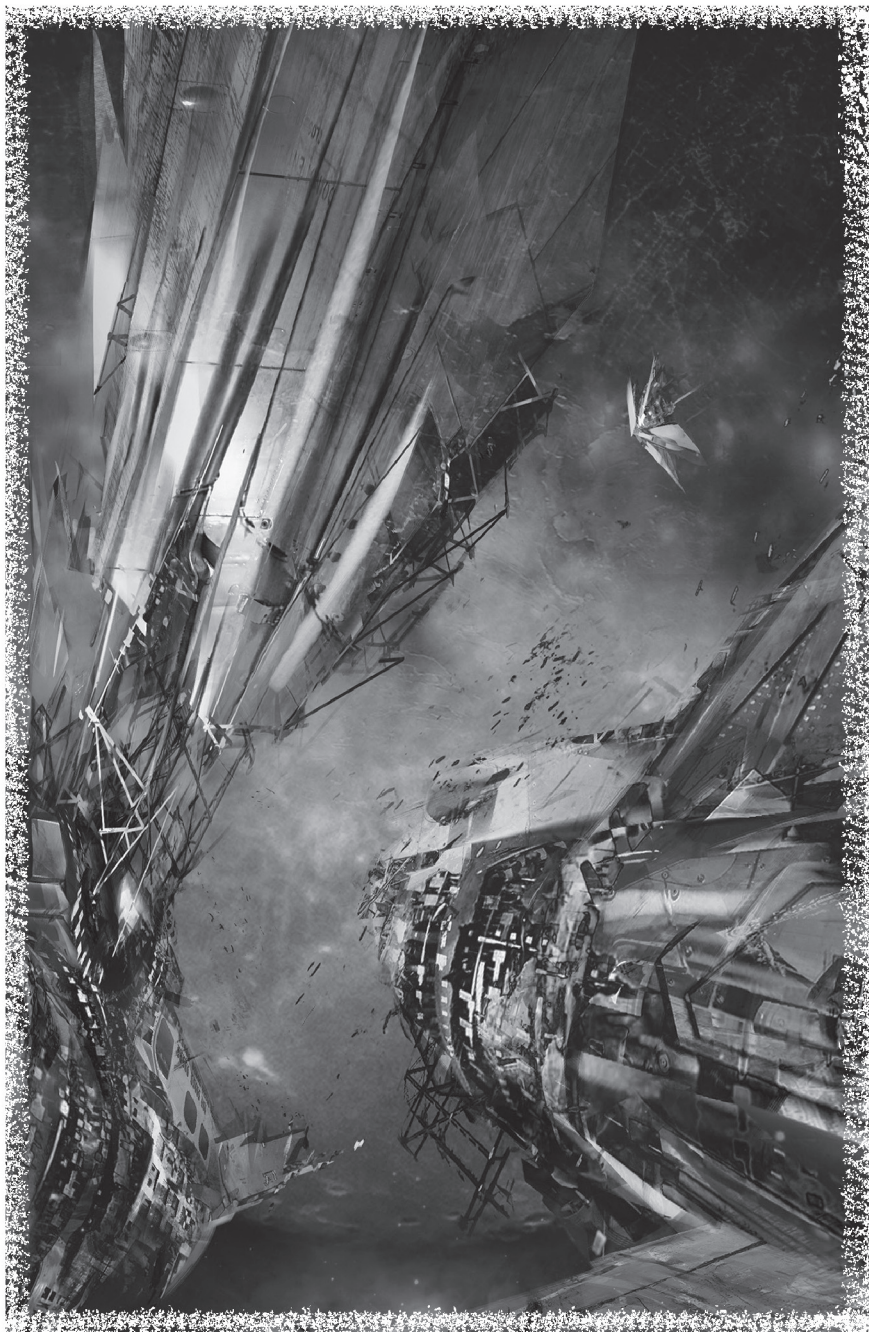
1. Leviatan se probouzí
2. Kalibánova válka
3. Abaddonova brána
4. O poklad Ciboly
5. Hry Nemesis
6. Popel Babylonu
7. Vzestup Persepole

VZESTUP PERSEPOLE

EXPANZE - KNIHA SEDMÁ

JAMES S. A. COREY

VZESTUP PERSEPOLE

EXPANZE - KNIHA SEDMÁ

JAMES S. A. COREY

přeložila Jana Rečková

Stanislav Juhaňák - Triton

James S. A. Corey
VZESTUP PERSEPOLE

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Persepolis Rising
Copyright © 2017 by Daniel Abraham and Ty Franck
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2018
Cover © Daniel Dociu, 2018
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

ISBN 978-80-7553-554-2

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

*Dr. Shankovi.
Nikdy si to neulehčujeme.*

Prolog: Cortazár

Uplynula téměř tři desetiletí od průletu Paola Cortazára a odpadlické flotily bránou Laconie. Dost času na vybudování malé civilizace, města, kultury. Dost času na to, aby si potvrdil, že mimozemští inženýři sestrojili protomolekulu jako stavitele mostů. Rozhodli ji mezi hvězdy jako semínka, aby se zmocnila veškerého organického života, na který naráží, a vytvořila prstencové brány do kapesního vesmíru; spojení mezi světy. Dokud nevymřeli, pomalá zóna a její prstence byly středem říše, jež vzdorovala lidskému chápání. A nyní k tomu dojde znovu. Malý mechanismus pro stavbu mostů, které dokážou propojit vzdálené lokality, přinesl lidstvu naprostou změnu.

Ne že by Paolovi na lidstvu kdovíjak záleželo. Pro něj znamenala existence protomolekuly a technologií, jež přinášela, všechno. Nejenže změnila podobu vesmíru kolem něj, ale zasáhla i do jeho osobního a profesionálního života. Po celá desetiletí byla jeho jedinou posedlostí. V hádce, která ukončila jejich vztah, ho jeho poslední přítel a milenec obvinil, že ve skutečnosti protomolekulu *miluje*.

Paolo to nedokázal popřít. Už dávno nepocítil nic, co by se blížilo lásce, vůči jinému člověku. Ztratil představu, co k ní patří a co ne. Výzkum protomolekuly a myriády vědeckých odvětví a náhledů, jež z něj vyplývaly, rozhodně zabíraly veškerý jeho čas a pozornost. Pochopení způsobů, jimiž probíhá interakce s ostatními mimozemskými artefakty a technologiemi, bude práce na několik životů. Nijak své zanícení neomlouval. Drobná skvrnka, ta překrásná tečička tak překypující skrytými informacemi, se podobala růžovému poupěti, které nikdy nepřestává rozkvétat. Byla tak nádherná, nic se jí nemohlo vyrovnat. Jeho milenec to nedokázal přijmout a konec jejich vztahu se tudíž při zpětném pohledu jevil jako nevyhnutelný. Paolo ho postrádal, avšak jakýmsi abstraktním způsobem. Jako by mu chyběly ztracené pohodlné boty.

A bylo tu tolik úžasných věcí, které vyplňovaly jeho čas.

Na monitoru před ním se rozrůstalo uhlíkové mřížoví a rozkládalo se do složitých, propletených vzorů. Za správných vnějších podmínek a ve správném prostředí pro růst tvořila protomolekula vždy tyto krajky.

Vzniklý materiál byl lehčí než stejný objem uhlíkového vlákna a měl větší odolnost v tahu než grafén. Ředitelství pro technologie Laconské vojenské rady ho požádalo, aby prozkoumal jeho možné využití na ochrannou výstroj pro pěší jednotky. Mřížkoví však mělo sklon trvale přilnout k lidské kůži, což z technického hlediska představovalo problém, nicméně i tak to bylo nádherné.

Paolo upravil citlivost toku elektronů a naklonil se k monitoru. Sledoval, jak si protomolekula vybírá volně se vznášející uhlíkové atomy a úhledně je vplétá do mřížky – jako dítě zaujaté hrou.

„Doktore Cortazáre,“ ozval se hlas.

Paolo odpověděl zabručněním a mávnutím ruky, což mělo v libovolném jazyce znamenat: *Běžte pryč, mám práci.*

„Doktore Cortazáre,“ opakoval hlas neústupně.

Paolo odtrhl zrak od obrazovky a ohlédl se. Stála za ním bledá osoba neurčitého pohlaví v laboratorním plášti, v ruce rozměrný terminál. Paolo si vybavil, že se snad jmenuje Caton. Nebo Canton? Cantor? Tak nějak. Jeden z armády laboratorních techniků. Schopný, pokud si vzpomínal. Jenže teď ho vyrušoval, takže ponese následky. Nervózní výraz na Catonově/Cantonově/Cantorově tváři mu jasně říkal, že si toho je vědom.

Než mohl Paolo promluvit, řekl technik: „Ředitel mě pověřil, abych vám připomněl, že máte schůzku –,“ snížil hlas téměř do šepotu, „– s ním. S Ním.“

Technik neměl na mysli ředitele. *On* tu byl jen jeden.

Paolo vypnul videodisplej a ověřil si, že monitorovací systém všechno nahrává, než se zvedl.

„Ano, ovšem,“ řekl. A pak, protože se v posledních dnech snažil, dodal: „Díky. Cantore?“

„Caton,“ odpověděl technik s viditelnou úlevou.

„Ovšem. Povězte prosím řediteli, že už jdu.“

„Mám vás doprovodit, doktore.“ Caton poklepal na terminál, jako by tam tato skutečnost byla uvedena na nějakém seznamu.

„No ovšem.“ Paolo stáhl svůj plášť z věšáku u dveří a vyrazil ven.

Laboratoř bioinženýrství a nanoinformatiky Laconské univerzity byla největší výzkumné zařízení na planetě. Možná dokonce v celém lidském vesmíru. Univerzitní kampus se rozkládal na ploše téměř čtyřiceti hektarů na periferii laconského hlavního města. Jeho laboratoře zabíraly téměř čtvrtinu této rozlohy. Jako vše na Laconii překračovala o celé řady potřebu lidí, kteří areál momentálně obývali. Univerzitu vybudovali s vyhlídkou na budoucnost. Pro ty, kdo přijdou po nich.

Paolo rázně kráčel po šterkové pěšině a v chůzi sledoval monitor na předloktí. Caton poklusával za ním.

„Doktore,“ ukázal na druhou stranu, „přivezl jsem pro vás vozík. Čeká na parkovišti C.“

„Přivezte ho ke Kotcům. Musím tam ještě něco dodělat.“

Caton okamžik váhal, chycen mezi přímým rozkazem od něj a odpovědností určeného průvodce.

„Ano, doktore,“ řekl nakonec a rozběhl se opačným směrem.

Paolo při chůzi probral svůj seznam denních úkolů, aby se ujistil, že na nic nezapomněl, načež si stáhl rukáv přes monitor a vzhlédl k obloze. Byl krásný den. Laconia měla jasné azurové nebe s několika roztroušenými bílými, jako bavlněnými obláčky. Masivní zařízení orbitální konstrukční plošiny bylo vidět jen matně; samá dlouhá ramena s prázdnými prostory mezi sebou, jako nějaký obří oligonukleotid zavěšený v prostoru.

Mírný větřík přinášel slabý pach páleného plastu, který vydávaly místní houby při uvolňování jakýchsi spor. Vánek mu přes cestičku házel dlouhé listy psích píšťalek. Chrochtáči – přibližně tatáž ekologická nika jako cvrčci, dokonce s podobnými morfologickými rysy – zavěšení na rostlinách na něj syčeli, když se příliš přiblížil. Neměl ponětí, proč se tomu plevelu říká psí píšťalka. Jemu spíš připomínal nějaký druh vrby. A pojmenovat hmyz, který vypadal trochu jako cvrček se čtyřmi končetinami, chrochtáč, to už vůbec nedávalo smysl. Na vymyšlení jmen pro místní floru a faunu se zřejmě nepodílel žádný vědecký proces. Lidé prostě navrhovali názvy, dokud se na některém neshodli. Rozčilovalo ho to.

Kotce se od ostatních laboratorních budov lišily. Nechal jejich stěny vyrobit z jediné vrstvy vysoce nárazuvzdorných plátů svařených v pravých úhlech, takže vznikla tmavá kovová krychle o hraně pětadvaceti metrů. U jediného vstupu do budovy stáli v pozoru čtyři vojáci v lehké zbroji se samopaly.

„Doktore Cortazáre,“ pozdravil jeden ze čtveřice a zvedl ruku v univerzálním gestu *zůstaňte stát*.

Paolo vytáhl svůj osobní průkaz, který nosil na šňůrce pod košilí, a podal ho strážci, ten ho strčil do čtečky. Potom přitiskl čtečku ke kůži na Paolově zápěstí.

„Krásný den,“ poznamenal přívětivě a usmíval se, zatímco přístroj pracoval na porovnání Paolova průkazu totožnosti s jeho fyzickými mírami a specifickými proteiny.

„Krásný,“ souhlasil Paolo.

Přístroj pípl na znamení, že jde skutečně o Paola Cortazára, prezidenta Laconské univerzity a vedoucího laboratoří pro exobiologický výzkum. Strážci tohle všechno poznali na první pohled, ale ten rituál byl nezbytný z více než jednoho důvodu. Dveře se klouzavě otevřely, čtyři vojáci se rozestoupili.

„Přeji hezký den, doktore.“

„Vám také.“ Paolo vstoupil do bezpečnostní přechodové komory. Jedna ze stěn zasyčela, skryté hubice na něj spustily proudy vzduchu. Senzory na protější stěně zkoumaly přítomnost výbušnin a infekčních látek. A dost možná i zlé úmysly.

Po chvíli sykot utichl a vnitřní dveře odjely stranou. Až teď Paolo uslyšel sténání.

Kotce, jak tomu říkali všichni, přestože budova neměla v dokumentaci žádné oficiální jméno, byly druhou nejzabezpečenější stavbou v Laconii, a nikoli pro nic za nic. Tady Paolo choval své dojně stádo.

To jméno vyplynulo z jedné hádky s bývalým milencem. Myslel to jako urážku, šlo však o příhodnou analogii. Uvnitř Kotců choval lidi a zvířata záměrně infikované protomolekulou, kteří zde dožívali zbytek svých životů. Jakmile se cizí nanotechnologie zmocnila jejich buněk a započala svůj reprodukční proces, Paolovi zaměstnanci vysávali z jejich těl tekutiny a filtrací získávali kriticky důležité částičky tkání. Když byla těla vyčerpána, zbývající tekutiny mohly být spáleny, aniž by se cokoliv podstatného ztratilo. V budově se nacházely kóje pro čtyřiačtyřicet pokusných objektů, ale momentálně jich bylo obsazeno pouze sedmáct. Jednou, až bude mít k dispozici větší populaci, získá jich více.

Nejvýznamnější práce na Laconii spočívala v komunikaci se základní technologií, kterou po sobě zanechala dávno vyhynulá mimozemská civilizace. Protomolekula nebyla koncipována jako univerzální kontrolní rozhraní, ale cizí technologie obsahovala jistou modularitu, jež jí umožňovala jako takové fungovat – v dostatečné míře, aby s ní mohl pracovat. Paolovým úkolem bylo dodávat potřebné aktivní vzorky. Tedy jedním z jeho úkolů.

Kráčel ke své pracovně v zadní části budovy. Zastavil se na lávce nad jednou z kójí. Půl tuctu lidí v časných stadiích infekce bloumalo po stísněném prostoru s kovovými stěnami. Dosud se nacházeli ve fázi pseudohemoragické horečky, kterou technici nazývali zvracivou. Nezmohli se na nic víc než šouravou chůzi a občasně prudké záchvaty zvracení. Tak si protomolekula zajišťovala rychlé šíření nákazy. Jakmile budou

těla z kóji odstraněna, každý centimetr stěn a podlahy bude dokonale vypálen, aby tu nezůstaly žádné biologické zbytky.

V historii laboratoře došlo pouze k jediné náhodné infekci, a Paolo byl pevně odhodlán zajistit, aby to už tak zůstalo.

Doktorka Ochidová, vedoucí Kotců a Paolova zástupkyně, ho zahlédla přes pokusnou oblast a chvátala k němu.

„Paolo,“ plácla ho po rameni v přátelském pozdravu. „Právě včas. Před hodinou jsme dokončili extrakci kmenových kultur a injekce jsou připraveny.“

„Tohohle poznávám.“ Paolo ukázal na zarostlého, svalnatého muže v kóji.

„Hm? Ach, ano. Myslím, že býval jedním ze strážných. Jeho přijímací dokumenty zněly ‚opuštění služby‘. Nejspíš ho přistihli, jak ve službě spí, ne?“

„Testovali jste je?“ zeptal se Paolo. Nijak zvlášť mu na zarostlém chlapíkovi v kóji nezáleželo a odpověď Ochidové jeho zvědavost uspokojila.

Ochidové chvílku trvalo, než pochopila, že se vrátili zpátky k původnímu tématu. „Ach, ovšem. Testovala jsem vzorky na čistotu třikrát. Osobně.“

„Přímo odtud jdu do vládní budovy.“ Paolo se otočil a zahleděl se Ochidové do očí.

Jeho asistentka věděla, co má na mysli, a odpověděla: „Rozumím. Ty injekce přesně odpovídají vašim specifikacím.“

Oba věděli, že kdyby se cokoli pokazilo, octli by se v Kotcích jako další pokusné objekty. Měli značnou cenu, ovšem to neznamenalo, že by neunesli důsledky. To neminulo nikoho. Taková byla Laconie.

„Výborně,“ řekl Paolo a věnoval Ochidové přátelský úsměv, který nebyl zcela upřímný. „Vezmu si je.“

Ochidová mávla na kohosi v koutě místnosti a vzápětí přiklusala technička s kovově stříbřitou schránkou. Podala ji Paolovi a odpěchala.

„Ještě něco?“ zeptala se Ochidová.

„Tady už začíná nějaký růst,“ ukázal Paolo na kostní výběžek vyčnívající z páteře zarostlého muže.

„Ano,“ přisvědčila Ochidová. „Už jsou téměř připraveni.“

Během doby, kdy pracoval s Winstonem Duartem, objevil Paolo v tom muži mnohé, co musel obdivovat. Nejvyšší konzul byl inteligentní,

a přes obrovské mezery v pochopení komplexních témat byla jeho rozhodnutí uvážlivá a důkladně promyšlená. Duarte si cenil rad ostatních, jakmile však získal dostatek informací, rozhodoval se rázně a pevně. Měl značné charisma a dokázal působit vřele, aniž by kdy dal najevo nepřímnost či faleš.

Ale víc než cokoli jiného na něm Paolo uznával naprostý nedostatek samolibosti. Kdyby se v postavení neomezeného vojenského diktátora octl menší člověk, obklopil by se okázalostí a třpytem paláců. Duarte místo toho postavil Vládní budovu Laconie. Mohutná stavba z kamene se tyčila nad hlavním městem, a kdovíproč se jí dařilo působit spíše uklidňujícím než zastrašujícím dojmem. Jako by její důkladnost a velikost sloužily výhradně k umístění důležitých továren a zařízení a k řešení závažných problémů. Žádné vyzdvihování těch, kdo jsou uvnitř.

Caton řídil Paolův vozík po široké ulici, která vedla k přednímu vchodu do budovy. Byli tu jediné vozidlo. Ulice končila u vysoké kamenné stěny, úzké brány a stanoviště strážných. Paolo vystoupil z vozíku a kovovou schránku vzal s sebou.

„Nemusíte na mě čekat,“ řekl Catonovi.

Technik od chvíle, kdy ho vyzvedl u Kotců, nepromluvil, a zdálo se, že se mu ulevilo, když byl propuštěn. „Ano, doktore. Zavolejte, kdyby –“

Ale Paolo už šel dál. Slyšel za sebou elektrické zakvílení odjíždějícího vozíku.

Úzká brána se otevřela, dva vojáci opustili stanoviště a beze slova se přidali k němu. Tihle nebyli jen v lehké zbroji jako univerzitní hlídka. Měli obleky s posilovači sestávající z kloubových kompozitových plátů a s řadou připevněných zbraní. Obleky byly tmavě modré jako laconská vlajka, s párem stylizovaných křídel. Fénix, myslel si, ale mohlo jít i o nějakého dravce. S tou příjemnou barvou se smrtící válečné stroje zdály poněkud nevhodné.

Jejich kroky na kamenných dlaždicích nádvoří a tiché vrčení posilovacích obleků byly jediné zvuky, které je doprovázely ke vchodu do Vládní budovy.

U dveří ho jeho dva strážci zastavili, rozestoupili se po obou stranách. Paolovi připadalo, že cítí šimrání rentgenových paprsků a milimetrových vln odrážejících se od jeho těla, zatímco ho skenovali od hlavy až k patě. Po dlouhé chvíli jeden z nich řekl: „Nejvyšší konzul vás čeká v lékařském křídle,“ načež se oba otočili a odkráčeli.

„V podstatě ano. Sny přestaly,“ řekl Duarte, když mu Paolo zavedl kanylu do žíly na předloktí a přilepil ji. Ze zkušenosti věděl, že se Duarte snaží rozptýlit sám sebe, aby se nemusel dívat, jak mu do kůže vniká jehla. Bylo skoro roztomilé, že nejmocnější člověk ve vesmíru je poněkud choulostivý, když jde o jehly.

„Opravdu?“ přeptal se Paolo. Nešlo o nějakou náhodnou otázku. Vedlejší účinky neuvěřitelně experimentální terapie, kterou Duarte podstupoval, patřily k projevům, jež musely být pečlivě sledovány. „Jak je to dlouho?“

Duarte vzdychl a zavřel oči. Buďto se uvolnil po uklidňující směsi, která mu právě vnikla do žil, nebo se pokoušel vzpomenout na přesné datum, popřípadě obojí. „Poslední jsem měl před jedenácti dny.“

„Jste si jistý?“

„Ano,“ přisvědčil Duarte s úsměvem, aniž by otevřel oči. „Jsem si jistý. Před jedenácti dny jsem naposled spal.“

Paolo div neupustil hadičku, kterou napojil na kanylu. „Vy jste *jedenáct dní* nespali?“

Duarte konečně otevřel oči. „Vůbec si nepřipadám unavený. Přímo naopak. Každým dnem mi přibývá energie a zdraví. Jistě jde o vedlejší účinek léčby.“

Paolo přikývl, ačkoli nešlo o efekt, který by očekával. Žaludek se mu nepatrně stáhl obavou. Pokud existuje takto extrémní vedlejší příznak, co všechno je ještě čeká? Požádal Duarta, aby vyčkal, dokud nebudou mít víc dat, ale ten člověk požadoval, aby se pohnuli kupředu, a jak by se s ním mohl přít?

„Vidím váš výraz, starý příteli,“ pravil Duarte a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Nemusíte se znepokojovat. Sleduju sám sebe důkladně. Kdyby došlo k nějakému vychýlení z rovnováhy, povolal bych vás už před týdnem. Ale cítím se skvěle, nemám v krvi žádné únavové toxiny a podle laboratorních výsledků ani nevykazuju známky psychózy. A mám teď k dispozici osm hodin navíc na práci. Nemohl bych být spokojenější.“

„Ovšem,“ odpověděl Paolo. Zavěsil na stojan infuzní vak naplněný lidskými kmenovými buňkami modifikovanými protomolekulou a propojil infuzi s kanylou. Duarte tiše vydechl, když mu do žíly vnikla studená tekutina. „Jenom prosím nezapomínejte posílat zprávy o podobných detailech, i když vám nečiní žádné potíže. Pokusy na zvířatech nikdy nejsou dokonalé, a vy jste první člověk, který tuto léčbu dostává. Sledování účinků je nesmírně důležité pro –“

„To udělám,“ řekl Duarte. „Plně důvěřuji vaší laboratoři, že pracuje přesně tak, jak má. Ale zařídím, aby vám můj osobní lékař posílal veškeré svoje denní poznámky.“

„Díky, Nejvyšší konzule,“ pokývl Paolo. „Odeberu vám trochu krve a dám vzorek ke zpracování svým lidem. Jen pro jistotu.“

„Cokoli potřebujete,“ souhlasil Duarte. „Ale pokud jsme sami mezi sebou, neoslovujte mě prosím ‚nejvyšší konzule‘. Stačí ‚Winstone‘.“ Jeho hlas zněl trochu rozbředle a Paolo viděl, že sedativa začínají působit. „Přeju si, abychom pracovali všichni společně.“

„Však pracujeme společně. Ale tělo potřebuje mozek. Vedení, ne?“ Paolo počkal, až infuze vykape, použil kanylu k odebrání malého množství Duartovy krve a uložil vzorek do kovové schránky. Potom se tiše pustil do provádění celotělového skenu. Léčba vyvolala v Duartově těle růst několika málo nových orgánů, navržených nejlepšími experimentálními fyziology na planetě a realizovaných pomocí zkušeností získaných z věčného rozkvětu protomolekuly. Ovšem stále existovalo mnoho možností, jak by se vše mohlo zvrtnout, a sledování vývoje změn u Duarta byl nyní Paolův stěžejní úkol. Přes veškerou Duartovu vřelost a upřímné přátelství, které vůči němu projevoval, by ho ihned popravili, pokud by se laconskému vládci cokoli stalo. Tím, že Paolovo bezpečí svázal se svým, si Duarte zajistil vědcovo největší možné úsilí. Oba to chápali, a nebyla v tom žádná zlá vůle. Paolova smrt by vlastně neznamenalala trest. Pouze mu bylo jasné, že nesmí pacienta nechat zemřít.

Co se týče mezilidských vztahů, tento patřil k nejpoctivějším, jaké kdy Paolo zažil.

„Víte, Winstone, tohle bude velmi zdoluhavý proces. Může dojít k různým vychýlením z rovnováhy, třeba i tak malým, že se neprojeví celá léta. Po celá desetiletí.“

„Staletí,“ pokývl Duarte. „Není to ještě dokonale propracované, já vím. Nicméně to musím podstoupit. A ne, starý příteli. Je mi líto, ale změnil jsem názor.“

Paolo zauvažoval, jestli schopnost číst mysl druhých nepatří k dalším dosud neočekávaným vedlejším příznakům pokusné léčby. Kdyby tomu tak bylo... nu, to by vypadalo zajímavě. „Nenavrhoval jsem, aby –“

„Abyste podstoupil ten pokus také?“ promluvil Duarte. „Ovšemže navrhoval. A správně jste to *měl navrhnout*. Snést ty nejlepší argumenty. Nevěřím, že byste mě přiměl ke změně rozhodnutí, ale velmi by se mi zamlouvalo, kdybyste to udělal.“

Paolo se podíval na vlastní ruce, vyhnul se Duartovým očím. Projev vzdorů by pro něj byl snazší. Melancholický tón pacientova hlasu působil znepokojivě. Nedokázal by vysvětlit proč.

„Víte, co je na tom největší ironie?“ pokračoval Duarte. „Vždycky jsem odmítal teorii o působení velkých mužů. To přesvědčení, že historii formují jednotlivci, a ne široké sociální síly. Romantické, ale...“ Neurčitě mávl rukou, jako by míchal mlhu. „Demografické trendy. Ekonomické cykly. Technologický pokrok. A mnohem víc mocných předzvěstí než pouze od jediné osoby. A tady mě máte. Vzal bych vás s sebou, kdybych mohl, to víte. Nejde o mou volbu. Tohle je historie.“

„Historie by se měla znovu zvážít,“ mýnil Paolo.

Duarte se uchechtl. „Rozdíl mezi nulou a jedničkou je zázračný. Ale je tak zázračný, jak vždycky bude. Udělejte z toho dvě. Tři. Sto. Vznikne jenom další oligarchie. Trvalý motor nerovnosti, který rodí války, jež chceme ukončit.“

Paolo vydal tichý zvuk, který se dal zaměnit za souhlas.

„Nejlepší vlády v dějinách náležely králům a císařům,“ pravil Duarte. „Ty nejhorší také. Filozof na trůně mohl za svůj život dokázat veliké věci. A jeho vnuci je mohli proplýtvat.“

Duarte zabručel, když mu Paolo vytáhl kanylu z paže. Nepotřeboval ranku obvazovat. Uzavřela se, dřív než z ní mohla uniknout jediná kapička krve. Ani se na ní neudělal stroupek.

„Jestliže chcete vytvořit trvalý, stabilní společenský řád,“ řekl Duarte, „může být nesmrtelná jen jediná osoba.“

Kapitola první: Bubenice

Obytný prstenec přestupní stanice Lagrange-5 měl třikrát větší průměr než ten, na kterém žila Bubenice na Tychonu, kdysi dávno o půl života dřív. Na PSL-5 bylo tolik kanceláří, že by to vydalo na menší městečko, a všechny měly zdi z napodobeniny mramoru a měkké osvětlení v plném spektru, právě takové, jaké přidělili i jí, stejná protinázorová křesla a sprchu s vodou jako v předchozím bytě. Vzduch byl trvale cítit směsí terpenů, jako by stanice byla největší chryzantéma ve vesmíru. Kupole v centru měla kotviště pro stovky lodí a skladiště tak početná a hluboká, až by se zdálo, že naplnit je, Země by zůstala prázdná jako vymačkaný citrón. Všechna tahle kotviště a skladiště byla momentálně bez práce, ale od zítřka se to změní. PSL-5 se chystá obnovit obchodní aktivity, a přestože byla Bubenice unavená a našťvaná, že se musela vláčet napříč soustavou kvůli čemusi, co v podstatě představovalo jen slavnostní přestřížení pásky, bylo v tom i trochu vzrušení. Po třech desetiletích bojů se matka Země otvírala obchodu.

Planeta zářila na jejím nástěnném monitoru: spirály vysokých bílých mraků a mihotání zeleného moře pod nimi. Po povrchu se plížilo rozhraní mezi osvětlenou a temnou částí se světly měst. Kolem se vznášely lodi EMC – Spojené flotily Země-Mars – jako tečky temnoty plovoucí ve vzdušném oceánu. Bubenice se nikdy nedostala tam dolů do studny, a nyní, podle podmínek smlouvy, kterou podepsala s Transportní společností, už se tam ani nedostane. S tím byla srozuměna. Kolena jí i tak občas trápila. Nicméně coby umělecké dílo byla Země nepřekonatelná. Lidstvo udělalo, co jen mohlo, aby na tom pozvolna se otáčejícím vejci napravilo veškeré škody. Přelidnění, vyčerpání zdrojů, nerovnováha v atmosféře i oceánech, a potom tři válečné meteorické údery, z nichž každý by zahubil dinosaury. A přesto tu pořád byla a připomínala vojáka po bitvě. Se šrámy, zlomená, znovu naplánovaná a přestavěná, nanovo předělaná.

Čas údajně zhojí všechny rány. Pro Bubenici toto úsloví znamenalo jen příjemnější způsob, jak vyjádřit, že pokud dost dlouho počká, na žádné z věcí, jež jí připadaly důležité, už nakonec nebude záležet. Nebo alespoň ne tak, jak si představovala.

Čas plus kombinace zkušeností s marťanským teraformovacím projektem, který se po ztrátě mandátu zadržával, bezohledné řízení v oblasti pozemské politiky a obrovský trh s nějakými třinácti sty světy, jež vesměs potřebovaly biologické substráty, aby mohly vypěstovat potraviny, které by lidé mohli skutečně jíst – to vše přinutilo Zemi, aby znovu začala fungovat, byť pomalu a klopýtavě.

Její komunikační systém zacvrlikal: zdvořilé pípnutí, jako by někdo přelomil bambusovou větvičku. Následoval hlas jejího soukromého tajemníka, podobný panáku whisky.

„Madam prezidentko?“

„Dejte mi minutku, Vaughne,“ řekla.

„Ano, madam. Ale generální tajemník Li by s vámi chtěl ještě před zahájením ceremoniálu hovořit.“

„Koalice Země-Mars může počkat až po koktejlech. Neotevírám tuhle stanici, abych vyskakovala pokaždé, když si EMC odkašle. To by vytvořilo špatný precedent.“

„Rozumím. Zařídím to.“

Systém tiše, dřevěně tikl, což znamenalo, že má opět soukromí. Opřela se v křesle a prohlédla si obrazy na stěně za pracovním stolem. Všichni její předchůdci ve funkci předsedů Transportní společnosti: Michio Paová, potom Tjon, Walker, Sanjrani, a nakonec na ni hleděla její vlastní hubená, přísná tvář. Nesnášela ten obraz. Vypadala na něm, jako by právě snědla něco kyselého. Jeho první verze ovšem pro změnu působila jako cosi ze setkání osamělých srdcí. Tahle vyhlížela aspoň důstojně.

Většina členů Transportní společnosti ji nikdy nespatří jinak než na tomhle obraze. Třináct set světů, a do nějakých deseti let si většina z nich, ne-li všechny, pořídí vlastní verze PSL-5. Blokující stanice, jež označují bublinu prostoru, kde končí pravomoc planety a začíná oblast náležející Společnosti. Cokoli, co kolonie potřebují od prvního domova lidstva nebo od sebe navzájem, musí být přepraveno gravitační studnou nahoru. To byl vnitřní problém planet. Přeprava z jedné soustavy do druhé náležela Pásu. Staré výrazy. Vnitřníci. Pásovci. Udržovaly se, protože jazyk na některých věcech takhle lpí, i když okolní skutečnost se mění.

Koalice Země-Mars, EMC, bývala středem lidstva – nejvnitřnější z vnitřních. Nyní představovala významný paprsek kola, jehož středem se stala stanice Medina. Tam, kde uprostřed jakéhosi ne-prostoru, ohraňujícího prstencové brány, dřepěla podivná mimozemská koule. Tam,